Mijn Dender

De Dender hoorde mij geboren worden
op een zomerse middagnoen.
De vredesklokken luidden — de oorlog net voorbij —,
ze overstemden moeders wee en mijn eerste ween.

Ik leerde houden van het water dat van de ene sluis
naar de andere loopt, onophoudelijk als de dagen
en mij leerde dat alle waters
als gedachten zijn, vrank en vrij.

Lente lokte palingvissers en kinderen
die naar schippers zwaaiden.
In zomerse nachten verlichtte de maan
het kabbelende water.
Herfst bracht rust als de blaren die dreven
met de stroming mee…
Op winterse dagen schilderde zon zilverschilfers
op het bevroren watervlak. Wij schaverdijnden
tot moeder ons binnenriep voor het avondeten.

Mijn Dender: buurvrouw en lief.
Naar de seizoenen gekleed, naakt, ingetogen, vermomd…
Ik verliet je node.
Maar telkens ik je wederzie,
hoor ik mijn eerste ween
en moeders laatste wee.

Maurits van Liedekerke